

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Kate Walker
Engedetlen feleség

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kate Walker, 2010 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019*

A ROMANA 668. eredeti címe: *The Good Greek Wife?* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 668. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-752-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A lemenő nap fényében alig lehetett kivenni a kanyargós utat, ezért Penny kénytelen volt lassan haladni, bár legszívesebben futott volna.

A lehető leggyorsabban el akart tűnni a villa közeléből, és nem állt szándékában visszatérni. Persze ha most elmegy, azzal beismeri, hogy a szerelemről szövögetett álmai szappanbuborékként pukkantak szét.

Nem volt benne biztos, készen áll-e erre. Nem akarta elfogadni, hogy szeretett férje nincs többé.

Amikor a kavicsos partra ért, lerúgta a szandálját, és mezítláb folytatta útját. Odakint a tengeren észrevette egy kis evezős csónak körvonalait. Egy széles vállú férfi ült benne, szalmakalapot viselt, és horgászott.

Penny még mindig megborzongott, valahányszor megpillantott egy férfit a vízen. Mert valahol odakint, több ezer kilométerre innen vesztette Zarek az életét, hogy a tenger mélyén találjon örök nyugalomra.

De Pennynek még valami ennél rosszabbal is meg kellett békélnie, nevezetesen, hogy Zarek sosem szerette igazán. A férfi számára rövid házasságuk csak eszköz volt, hogy elérhesse a célját. Hűvös és számító üzleti kapcsolat. Kizárólag azért vette feleségül, mert örököszt akart. Ezt a ténytet Pennynek elég nehéz volt feldolgoznia. Ennek ellenére mégsem tudta elengedni a férfit.

A kis kikötő fölött rábukkant egy sziklára. Leült, a tenyerébe támasztotta az állát, majd elkeskenyedő szemmel figyelte a hullámokon ringatózó csónakot. Időközben már csaknem besötétedett, s miközben tekintete a távolba révedt, gondolatban újra végigpörgette magában a nemrég lejátszódott jelenetet.

– Penelope...

Éppen készült elhagyni a villát, de a mögötte felcsendülő hang hallatán mozdulatlanra dermedt.

– Hová méész?

Csak egyetlen nőt ismert ilyen jeges hanggal. És csak egyvalaki nevezte ilyen szemrehányó módon Penelope-nak. Mindenki más, a családtagokat és a barátokat is beleértve, a rövidített verziót használta, és Pennynek hívta.

Kivéve az anyósát – jobban mondva a mostohaanyósát.

– Sétálni.

– Ilyenkor?

– Esténként kellemesebb, mert nincs olyan meleg.

Penny még mindig nem fordult meg, de így is látta maga előtt Hermione Michaelis elegáns alakját. Az asszony kényesen ügyelt karcsú vonalaira, és feketére festett hajával fiatalabbnak próbált tűnni ötvenkilenc événél.

– Még mindig nem sikerült hozzászoknom az itteni hőséghez – tette hozzá Penny.

– Ennyi idő után sem? – kérdezte anyósa értetlenül.

Penny az ajkába harapott, hogy magába fojtsa a választ, ami kikívánkozott belőle. Zarek két évvel korábbi eltűnése óta az anyósával élt – persze csak kényszerből, hiszen Hermione szándékosan megnehezítette a mindennapjait. Darius Michaelis második feleségeként a kezdetektől fogva kizárólagos irányítást akart magának az Odüsszeusz Hajózási Vállalat fölött.

A menyé viszont az útjában állt. Még hozzá túl régóta, bosszankodott magában Hermione. Mert ugyan Penny boldogsága véget ért, mégsem volt hajlandó feladni a reményt, hogy Zarek egy nap majd visszatér.

– Én nem szeretnék a kelleténél tovább a napon lenni. A bőr úgy sokkal gyorsabban öregszik.

A jelek szerint Pennynek sikerült célba találnia csípős megjegyzésével, mert Hermione élesen beszívta a levegőt. Anyósa egész életében imádta a napot, s most nagy árat kellett fizetnie érte.

Ezen a drága krémek és a nemrég elvégzett ránccelvarrás sem tudott változtatni.

– Azt a korcsot is magaddal viszed? – érdeklődött Hermione.

A megvető jelző Argusra, a hatalmas, fekete-fehér juhászkutyára vonatkozott.

Penny imádta, ugyanis a jelek szerint rajta kívül Argus volt az egyetlen, aki gyászolta Zarek elvesztését. Az eltűnése utáni első néhány hétben semmilyen ételt nem volt hajlandó magához venni. Penny már attól félt, őt is elveszíti. Végül az életösztöne kerekedett felül, és attól kezdve folyton a sarkában volt, amikor pedig dolgozott, ott hevert az íróasztala alatt.

– Nem hiszem – felelte Penny. – Ma már tettünk egy nagy sétát, és nemrég elaludt.

Arról mélyen hallgatott, hogy Argus éppen az ágyában horkol. Hermione ugyanis valósággal vadászott valami ürügyre, hogy megszabadulhasson a kutyától. Ezt Penny nem szeretne volna megkockáztatni. Argus túlságosan a szívéhez nőtt. Mellette volt, amikor sürgős vigasztalásra volt szüksége. Éjszakánként az ágya mellett aludt, amit Penny nagyon megnyugtatónak talált, s az ő hosszú, bozontos bundáját sírta tele a könnyeivel, amikor azon a bizonyos estén hírt kapott Zarek sorsáról. És mostanra a kutya maradt az egyetlen kötelék eltűnt férjéhez.

– Az az átkozott dög bolhás!

Penny valósággal látta maga előtt Hermione megvető fintorát, mégsem akart megfordulni.

– Biztosíthatlak róla, hogy nem az – vágott vissza élesen, és kilépett a szabadba. Végre belelegezhetette a friss tengeri levegőt. A házban egyre inkább fogolynak érezte magát.

– Ne maradj sokáig – parancsolt rá Hermione. – Mindjárt besötétedik.

Csak nem aggódik érte? Ez új.

Amikor Penny végül mégiscsak visszafordult, anyósa szikrázó tekintetével találta szembe magát. Ha azt hitte, hogy az asszony a szívéen viseli a biztonságát, nagyot tévedett. Hermione sötét szemében jeges kifejezés villant. Közben úgy nézett ki, mint egy vevő, aki az árut vizsgálhatja, vagy mint egy tenyésztő, aki éppen egy kancát vesz szemügyre.

Penny kénytelen volt elismerni, hogy ugyanezt Zarekről is elmondhatja. A férfi csak azért vette feleségül, hogy gyereket szüljön neki – egy örökös a hajózási vállalata számára.

– Nem lesz semmi bajom.

– Beszélünk kell veled.

Mindketten egyszerre szólaltak meg. Az anyósa szavai hallatán Pennynek egy pillanatra elszorult a szíve, aztán hevesen dobogni kezdett. Nagyon jól tudta, miről van szó. Végül is Hermione és a család többi tagja az elmúlt két év során másról sem akartak beszélni vele.

– Az várhat, míg visszaérek – kiáltotta Penny dacosan, és kiszaladt a kertbe.

Végigsietett a partra vezető úton. Már-már arra számított, hogy anyósa követi, karon ragadja, és visszaráncigálja a házba. Kinézte volna belőle.

Ekkor ismét a távolba tekintett, és észrevette, hogy a férfi a csónakban a part felé evez. Jól kirajzolódott izmai hosszú ujjú, fehér pólója alatt. Miközben figyelte az idegent, Penny megborzongott, de azt hitte, csak a hűvös tengeri szellő miatt van.

Persze lehetett némi köze a nyugtalanító érzéshez is, amely elfogta, valahányszor a kellemetlen összecsapásra gondolt, amely a villában várt rá. Hermione és a fiai, Jason és Petros megint megpróbálják majd döntésre kényszeríteni. Folyton azt kellett hallgatnia tőlük, hogy ideje a jövőjére gondolni, és elfogadni végre, hogy Zarek halott. Állandóan ezzel nyaggatták. Legalább annyi empátia és tapintat azért volt bennük, hogy az elmúlt négy hét során békén hagyták, így Penny zavartalanul meggyászolhatta Zarek eltűnésének második évfordulóját.

– Jaj, Zarek...

Kétségbeesetten a tenyerébe temette az arcát, és behunyta a szemét. Néha még mindig mérhetetlen szomorúság fogta el, úgy érezte, tehetetlenül ki van szolgáltatva neki. Ezekben a pillanatokban feltette magának a kérdést, hogyan éljen tovább anélkül, hogy legalább még egyszer, utoljára láthatná Zareket. Mert ugyan a férfi semmit sem érzett iránta, ő mégis mindennél jobban szeretete.

– Sohasem foglak elfelejteni – suttogta, de elnémult, amint tudatosult benne a szavak jelentése.

Mert minden eltelt nappal egyre jobban elhalványodott a férfi ellenállhatatlan kisugárzásának és megjelenésének az emléke. Amikor Penny megpróbálta maga elé idézni, kénytelen volt

megállapítani, hogy a kép elmosódik lelki szemei előtt.

Hirtelen hangos zaj szakította ki a gondolatai közül. Olyan volt, mintha fa csapódott volna fához. Az idegen behúzta az evezőit, majd a fenékre fektette, és kimászott a csónakból.

Feltűnően nagydarab férfi volt. Penny elbűvölten bámulta sziluettjét, amely jól kirajzolódott a lemenő nap fényében. Könnyedén ugrott ki a stégre a nedves hajókötéllal a kezében. Penny hosszú idő óta most először reagált így egy férfi látványára. Ettől a felismeréstől gyorsabban kezdett verni a szíve.

Ebből a távolságból tulajdonképpen már fel kellett volna ismernie az arcát, de a férfi mélyen arcába húzta szalmakalapját. Ráadásul fekete haja a szokásosnál sokkal hosszabb volt, és szakállt viselt, ami valami már-már állatias vadságot kölcsönzött neki. Penny érezte, hogy ismét borzongás fut végig a gerincén.

Talán óvatosan fel kellene magára hívnia a figyelmét, hogy tudja, nincs egyedül.

– Jó estét.

Semmi választ. Miután megköszörülte a torkát, Penny görögül próbálkozott.

– *Kalispera.*

Erre már felé pördült a férfi. Elkeskenyedő szemmel még jobban arcába húzta szalmakalapját, mintha a lemenő nap utolsó sugarai teljesen elvakítanák.

– *Kalispera.*

Hangja nyers volt, és meglepően mogorva. Nem agresszív vagy ellenséges, de elutasító. Kellemtelen meglepetést jelentett Penny számára, mert amióta csak a szigeten élt, a helyiek mindig barátságosan üdvözölték. Hiányos nyelvismerete sosem jelentett problémát.

– Jó volt a fogás?

Talán valami rosszat mondott? Az idegen egy darabig olyan áthatóan méregette, hogy Penny már-már megijedt. Hirtelen azt kívánta, bárcsak magával hozta volna Argust. Nemhiába nevezték el a kutyát a görög mitológiából ismert Argoszról, akinek a neve védelmezőt jelent. Mellette Penny nagyobb biztonságban érezte magát.

Az idegen mindenesetre meg sem próbált közeledni felé. Hirtelen megrázta a fejét, miután egy darabig gondolkozott a kérdésen.

– Nem – felelte mogorván, majd elfordult a nőtől, hogy kikösse a csónakot a stégen lévő egyik vaskarikához. Aztán leguggolt, hogy meggyőződjön a csomó tartósságáról.

Miközben figyelte lába izmainak játékát, Penny ismét megborzongott. Ezúttal viszont tudta, hogy ezért nem a bőren végigsimító hűvös szellő a felelős.

Mi üthetett belé? Teljesen beleszédült a váratlanul rátörő érzésekbe.

Lehetséges lenne, hogy újra érdeklődik egy férfi iránt? Zarek halála óta ez még egyszer sem történt meg vele. Már azt hitte, örökre kihunyt benne a tűz. De miért éppen most keltek életre az érzékei? Mi annyira különleges ebben a megközelíthetetlen, szakállas horgászban? Vagy csak azért érez így, mert túl sokáig volt egyedül, és rátelepedett a magány?

Furcsa nyugtalanság tört rá. Megpróbált felállni, de ez lehetetlennek bizonyult, mivel annyira az idegen hatása alá került. A torka elszorult, a szíve olyan hevesen dobogott, hogy alig kapott levegőt.

Nem lett volna szabad ilyen állapotban egyedül lejönnie a partra. Nyomott hangulata és kellemtelen találkozása Hermione-val annyira kibillentették a lelki egyensúlyából, hogy most képtelen volt világosan gondolkozni. Teljesen megbabonázva meredt egy vadidegenre. Feltűnt neki, milyen magas. De elég ok ez arra, hogy ennyire összezavarodjon tőle?

A horgász végre felállt, és úgy fordította a fejét, hogy Penny vethetett egy pillantást a profiljára. Az állától a halántékáig húzódó sebhely látványától, amely fehéren emelkedett ki napbarnított bőrből, önkéntelenül is rémült kiáltás tört elő a torkából.

– Jaj, ne...

Amikor az idegen feléje pördült, Penny azonnal elnémult. A testtartása, a belőle áradó feszültség és a mód, ahogy a hajókötelet markolta, elárulta neki, hogy a férfi rossz néven vette a reakcióját.

– Ez... biztosan nagyon fájhatott – nyögte ki Penny elcsukló hangon.

- Igen, fáj – erősítette meg a férfi ridegen.
- És... még mindig?
- Nem, már nem.
- De hogyan...?

Penny zavartan elnémult, amikor a férfi szeme dühösen felszikkasztott. Tényleg meg akarta kérdezni tőle, hogyan szerezte a sérülését? Biztosan megőrült. Már majdnem besötétedett, ő pedig itt áll egy félelmetes, hatalmas idegennel szemben, és olyan kérdéseket tesz fel neki, amelyekre ő egyértelműen nem akar válaszolni.

Különben is, mit érdekli őt ez az egész? Mi van ebben az emberben, ami ennyire megérinti? Nem lenne bölcsebb befogni a száját? A sebhely elég bizonyíték arra, hogy nem idegen számára a testi erőszak. Lehet, hogy veszélyes?

– Mennyi kérdés! – gúnyolódott az idegen olyan hangnemben, amitől Pennynek összeszorult a gyomra. – Miért ilyen kíváncsi?

– Én csak...

Pennynek felgyorsult a szívverése, miközben valami válasz után kutatott az agyában.

– Igen? – vont fel a szemöldökét az idegen kérdően.

Penny tudatosan a helyén maradt, és megpróbált a lehető leglazábbnak látszani. Semmiképpen nem akarta azt a benyomást kelteni a férfin, hogy fél tőle, de mikor váratlanul tett felé egy lépést, felpattant.

– Penny! Itt vagy? – csendült fel egy ismerős férfihang a sötétben.

– Jason!

Penny hatalmas megkönnyebbülés árasztotta el. Jelen helyzetben Zarek bármelyik családtagját örömmel üdvözölte volna. Az is igaz viszont, hogy Jason volt az egyetlen, aki a kezdetektől fogva kedves volt hozzá. Penny sosem firtatta ennek az okát. Jason alig volt idősebb, mint ő, és hagyományos értelemben véve egészen vonzó volt.

És ő árulta el neki azt is, hogy Zarek valójában miért vette el feleségül. „Örökösre van szüksége” – közölte vele bizalmasan. Ezt Zarek maga is megerősítette, amikor Penny kérdőre vonta. „Azért vettél el, hogy gyereket szülsz neked?” „Nem nyilvánvaló? Nem tudtam ellenállni neked – felelte Zarek. – És tudtam, hogy szép gyerekeink lennének.”

Zarek vallomásának emléke még mindig fájdalommal töltötte el Pennyt.

– Minden rendben, *agapiti mou*?

Jason szavai visszarántották a jelenbe. *Agapiti mou*? Ezt a becézést még sosem hallotta a szájából, de ebben a pillanatban pont erre a gondoskodó törődésre volt szüksége. Penny olyan gyorsan futott Jason felé, hogy majdnem orra esett a puha homokban.

Amikor a férfi kitérte a karját, ő hozzásimult, és a mellkasába temette az arcát, Jason pedig magához ölelte.

Csak mikor sikerült kissé visszanyernie az önuralmát, hatalmasodott el rajta az érzés, hogy óriási hibát követett el. Jason ugyanis még mindig erősen szorította. Nyilvánvalóan félreértette a reakcióját.

– Penny...

A hangja is megváltozott, és olyan érzelmekről árulkodott, amelyeket muszáj volt csírájukban elfojtani. Lehet, hogy a horgász nagyon megijesztette, Pennynek hirtelen mégis az a kellemetlen gyanúja támadt, hogy csöbörből vödörbe került.

– Jason... – Penny felemelte a fejét, és közben próbálta kiszabadítani magát a férfi szorításából.

Jason erre csak még erősebben markolta, pedig ő éppen ettől tartott. Ugyanakkor tudatosult benne, hogy bosszantó módon az idegen még mindig figyel. Pedig ő nem is ezt akarta, és amennyiben Jason azt képzei, hogy megtalálta a tökéletes időpontot egy közeledési kísérletre...

Hirtelen tudatosult benne, hogy végleg elege lett. Ebből a helyzetből és ebből a családból. Nem tartozik ide, csak egy idegen a szigeten. Zarek mostohaanyja és mostohatestvérei kezdettől fogva elutasították, jóformán csak megtűrték. És a férje is csupán egy eszközt látott benne a célja elérésére.

Miért akar mégis itt maradni, annak ellenére, hogy ennyire nem szívesen látott vendég? Olyan emlékekhez próbál ragaszkodni, amelyeket megszépített az idő?

Azon töprengett, hogy talán ideje lenne végre hazamennie, és új életet kezdenie. Zarek úgyis mindig ott lesz a szívében.

Hirtelen beugrott neki, hogyan tudná elterelni Jason figyelmét. A férfi ugyan nem rendelkezett Hermione érdekérvényesítő képességével, de legalább annyira égett a vágytól, hogy kizárólagos irányítást szerezhesen az Odüsszeusz Hajózási Vállalat felett, mint az anyja.

– Holnap reggelre igazgatótanácsi értekezletet akarok összehívni – mondta Penny hangosan, hogy túlkiabálja a hullámok morajját.

Ez bevált. Alighogy kimondta a szavakat, érezte, hogy Jason tartása feszültebbé válik, és észrevette a mohó szikrákat is a szemében. Még a szorítása is lazább lett, így Penny képes volt elhárítani a közeléből.

– Miért? – kérdezte gyanakvóan, mintha nem hinne neki.

– Belefáradtam ebbe az egészbe, Jason – tört ki Pennyből a szándékoltnál hevesebben. – Szeretnék elmenni innen, hogy végre újra elkezdhesek élni. Elegendem van már az egy helyben toporgásból. Legfőbb ideje tisztázni az anyagiakat. Különbösen is, addig nem lehetek Zarek örököse, amíg hivatalosan is halottá nem nyilvánítjuk. Szóval tegyük meg, essünk végre túl rajta...

– Azonnal gondoskodom róla – szakította félbe Jason.

Látszott rajta, hogy örül, újra magához is öleltem, bár ezúttal csak barátian. A becsvágya és a pénzéhsége egyértelműen erősebb volt, mint az érzelmei. Vagy csak azért flörtölt vele, hogy kieszközölje tőle valahogy ezt a lépést? Penny ezt nem tartotta lehetetlennek. Eggyel több ok arra, hogy megkönnyebbülést érezzen a döntése miatt, állapította meg magában.

– Hogy akarod intézni? – kérdezte Jason, Pennynek azonban kezdett elege lenni, mert egyre kényelmetlenebbül érezte magát az idegen figyelő tekintete alatt. Már csak egyet akart: visszatérni a villába, és menedéket keresni a szobájában.

– Ne most, Jason! Ne itt! Figyelnek bennünket.

– Ki? – szakította félbe Jason élesen.

– Ott az a férfi.

Kerülve a feltűnést amennyire csak lehetett, Penny a kikötő felé intett, arra a helyre, ahol a csónak ki volt kötve.

– Miféle férfi?

– Ő.

Penny elnémult, amikor megfordult, és már csak a csónakot látta a lámpa fényében, amely csendesen ringatózott a hullámokon. A titokzatos idegennek nyoma sem volt. Pennynek pedig fogalma sem volt, mennyit láthatott vagy hallhatott.

Baljós előérzete támadt.